

Az év gombája: szürke galóca



A szürkésbarnás kalapjáról és szürke pettyeiről jól felismerhető galócaféle ehető. Bordázott gallér és tönkcsúcs, sima kalapszél jellemzi.

Gallérja fejlett, tönkbázisa gumós, tönkje azonban sima vagy pelyhes felületű. Többnyire lomb- és fenyőerdőben nő.

Az év rovара: sisakos sáska



A kifejezetten száraz, leginkább homokpusztagyepékhez, sztyeprétekhez kötődő védett faj. A sisakos sáska megnyúlt, hosszú, sisakra emlékeztető feje és lapított, vaskos, de rövid csápja összességében egy fűszálra emlékeztetnek. Ez a sáskafaj kifejezetten kötődik a melegebb homokterületekhez, homokpusztákhoz, száraz homoki gyepékhez, de szikes területeken is előfordul. Fokozódó veszélyeztetettségét az elmúlt évszázad során leginkább természetes élőhelyeinek az urbanizáció terjedésével együtt járó átalakulása, megszűnése indokolta.

Az év lepkéje: közönséges medvelepke



A közönséges medvelepke neve ellenére csak ritkán látó. Vajon mi ennek az oka? A lepke magyar nevét régen kapta, és akkor még sokfelé előfordult, mára azonban drasztikusan megritkult.

Megjelenése nagyon jellegzetes. **Elülső szárnyai sötét krémbarna alapszínűek, amit márványszerű fehéres-sárgás mintázat szakít meg helyenként.** Ez rendkívül jól elrejtí a megfelelő környezetben. Hátsó szárnyai vöröses narancssárgák hatalmas kék foltokkal.

Az év madara: kerecsensólyom



A magyarok eredetmondáiban szereplő turul feltételezhetően a kerecsensólyom volt, vagy róla mintázták. Az 50 forintos érmén is ez a madár látható. A hazai természetvédelem kiemelten fontos feladata a faj védelme, ugyanis ez a természetes sólyomfaj a kárpát-medencében éri el elterjedési területének nyugati határát. Fészket nem épít. A varjúfélék és más ragadozómadarak fészket foglalja el, de mesterséges költőládákban is egyre nagyobb számban fészkel. Fő tápláléka az ürge. Jelentős mennyiségben zsákmányol galambokat és gerléket is, de kismillósöket és madarakat is elfog.

Az év hüllője: kaszpi haragossikló



A kaszpi haragossikló a legnagyobb testű kígyónk. Hossza elérheti a 2 métert. Teste karcsú és erőteljes. Alapszíne általában dióbarna, a nyakon és a testoldalon ezüstös árnyalattal. A pikkelyek közepén szalmasárga csík húzódik, a széleik és a köztük lévő bőr sötét. ***A PIKKELYEKEN LÉVŐ MINTÁZAT ÖSSZEOLVADÁSA KÖVETKEZTÉBEN A TEST, KÜLÖNÖSEN A HÁTSÓ RÉSZÉN, CSÍKOSNAK TŰNIK.*** Feje mogyoróbarna, sötétbarna rajzolattal. A felső ajkak krémszínűek, de az ajkápikkelyek oldalsó szegélye sötét. A has sárga vagy vajszínű. A torok fehér, bár a has sárga alapszíne foltokban itt is megjelenik. Oldalt a nyak foltokban vöröses- vagy sárgásbarna.

Az év fája: bükk



A közönséges bükk faanyagát az Országos Erdészeti Egyesület tájékoztatása szerint egy évszázaddal ezelőtt csak faszénégetésre, hamuzsír főzésre használták, azóta a faipar fontos nyersanyaga. A klímaváltozás miatt az egyik legveszélyeztetettebb állományalkotó fafajunk, az esztétikai, turisztikai szempontból is fontos

***A BÜKKÖSÖK MEGTARTÁSA A JÖVŐ
ERDÉSZEINEK NAGY KIHÍVÁSA.***

Az év hala: réti csík



A réticsík erősen megnyúlt, vaskos testű halunk. Alapszíne okkersárga, a háta sötétbarna. Fejét barnásfekete foltok, az oldalát ugyanilyen színű hosszanti sávok és pettyek díszítik. Szemei kicsik, alsó állású szája sem nagy, ám körülötte öt pár bajuszsál található.

***LEKEREKÍTETT ÚSZÓI UGYANCSAK KICSIK, DE IGEN
GYORS ÉS ERŐTELJES KÍGYÓZÓ MOZGÁSRA KÉPES.***

Jellemzője, hogy oxigénszegény viszonyok közt is megél, mert vérerekben gazdag utóbele képes oxigént felvenni a lenyelt levegőből. A saját maga által kimélyített gödrökben még akkor is életben maradhat, amikor a mocsár vize eltűnik s a lágy iszap felszíne cserepesre szárad. Csíkra éhes elődeink ilyenkor ásóval, kapával forgatták ki a földből.